

ind af finansielle Grunde, for i en vis Tid at spare de Penge, der derved kunde spares, saa at man i Øjeblikket undgik en fuldt saa stor Forhøjelse, som Lovens egentlige Bestemmelser vilde føre til. Man trak saa denne Veksel paa Fremtiden. Den forfalder som bekendt til Indfrielse den 1. April næste Aar, og den Merudgift, det vil medføre, bliver efter mine Overslag omtrent 300,000 Kr. Den irrationelle Bestemmelse har selvfølgelig rundt omkring i Systemet virket paa meget utiltalende Maade. Den har i Virkeligheden ført til, at Staten paa flere Steder har givet med den ene Haand, men taget med den anden, idet Afdragsbestemmelsen har taget de Fordele fra Funktionærerne, som Loven tiltænkte dem. Jeg skal nævne et enkelt Eksempel udenfor det her foreliggende Omraade. Et Postbud i Roskilde anmodede mig før Rigsdagssamlingen om, at jeg vilde tage mig af en Sag for ham. Den 1. April 1908 skulde han have haft et Alderstillæg, men fordi han kom ind under de nye Lønningsbestemmelser, var hans Lønning bleven 20 pCt. over, hvad han havde i Forvejen, og derfor fik han ikke noget Alderstillæg. En Maaned efter kunde derimod hans yngre Kolleger rykke op, idet Afdragsregelen kun gjaldt fra det Øjeblik, da Loven traadte i Kraft. Nu foreligger der da den Situation, at dette Postbud intet Alderstillæg har, medens hans yngre Kolleger have faaet det. Jeg har undersøgt Sagen og konfereret med Generalpostdirektoratet, men det har erklæret for ganske udelukket, at man kunde opfylde denne Mands Ønske, for det vilde have talrige Konsekvenser, og den 1. April næste Aar hører denne Situation op, saa indtræder han i sin fulde Ret, faar sit Alderstillæg uden at have mistet noget af sin Anciennitet. Dette viser, hvorledes Afdragsbestemmelsen virker. Ethvert æret Medlem her vil sikkert indrømme mig, at denne Mand med fuld Føje kan sige, at han er uretfærdigt behandlet, at det er en Uret, at han paa Grund af denne Bestemmelse maa gaa omkring uden Alderstillæg, medens hans yngre Kolleger oppebære deres.

De 22 Postpakmestres høre ogsaa til dem, man maa beklage ere komne i den Situation, at Staten stiller dem i Udsigt en Oprettelse af en tidligere Uret, men samtidig med den anden Haand tager denne Fordel fra dem, idet Afdragsbestemmelsen bevirker, at de ikke kunne rykke op saaledes, som de egentlig havde Krav paa. Tilfældet er efter min Mening

ganske det samme som for Postbudets Vedkommende, og derfor er det vistnok ikke rigtigt at sige, at der ikke her skulde være Konsekvenser. Det er ogsaa altid lidt betænkeligt at give Erklæringer om det negative. Efter mit Kendskab til Forholdene har Afdragsbestemmelsen netop i et meget stort Antal Tilfælde haft Virkninger af den Art, jeg her har skildret.

Det var ud fra dette Synspunkt, at Flertallet i sin Tid bestemte sig til at nægte denne Bevilling. Man var bange for, at naar vi rørte ved Afdragsbestemmelsens Virkninger i dette Forhold, vare vi nødt til at røre ved dem i mangfoldige andre Tilfælde, thi den har, som jeg har sagt saa tidt, virket meget irrationelt rundt omkring i hele Systemet. Det var ogsaa Afdragsbestemmelsen, den højtærede Minister henholdt sig til i de Bemærkninger, hvormed han forelagde Forslaget, thi det var netop dens Virkninger, der skulde ophæves. Man maa selvfølgelig fuldt ud erkende, at dette giver disse Mænd en Forventning, og at de ere blevne skuffede. Men Skuffelsen stammer nærmere beset fra Afdragsbestemmelsen. I Virkeligheden var det Forslag, den højtærede Minister havde stillet, heller ikke andet end et Kompromis, for der har ikke været Tale om, at de 22 Pakmestres Krav var blevet fyldstgjort, hvis de havde faaet Tillægene for 1910—11 og for 1911—12. Skulde de have haft, hvad der var deres Ret — naar man overhovedet vil bruge dette Udtryk, for deres Ret er jo, hvad der tilkommer dem efter Loven —, hvad de med Billighed kunde have Krav paa, skulde den Anciennitet, der var givet dem, være traadt i Kraft fra 1. April 1908 eller maa ske endnu rigtigere fra Efteraaret 1907, og de skulde altsaa have haft Tillæg for 4, maaske 4½ Aar, og ikke blot for de to sidste Aar.

Men nu spørger jeg: Hvorfor kommer dette Andragende først et Aar, før hele Sagen hører op? Den 1. April næste Aar indtræde nemlig disse Mænd i deres fulde Ret og have den Anciennitet, der den Gang blev tiltænkt dem. Det viser sig altsaa, at de ere stillede ligesom alle andre, der ere ramte af Afdragsbestemmelsen. Den fulde Ret indtræder den 1. April 1912. Hvorfor faa vi da først dette Andragende til den 1. April 1911? Hvorfor er der gaaet 3 Aar, før det er kommet frem? Grunden er sikkert den ganske simple, at man hele Tiden har været opmærksom paa, at det var et farligt Andragende, fordi det er vanskeligt at røre